

HELSINGIN KAUPUNGINVALTUUSTON ASIAKIRJAT

KAUPUNGINHALLITUKSEN MIETINNÖT N:o 7—1967

Kaupungin irtaimen omaisuuden tarkastajien kertomus vuodelta 1966.

Kunnallislain 133 §:n mukaan Vston erityisesti valitsemien tarkastajien tulee, kunnan yhteisestä irtaimesta omaisuudesta tehtyjen luetteloiden johdolla, vuosittain sopivalla ajalla pitää irtaimen omaisuuden tarkastus. Irtaimiston tarkastajien on annettava Vstolle kertomus omaisuuden hoidosta ja tehtävä ehdotuksensa parannuksista, jotka he katsovat tarpeellisiksi. Jos irtaimiston tarkastuksessa tulee ilmi, että omaisuutta on huonosti hoidettu tai hukattu, taikka muuta virheellisyyttä, tehtäköön tarkastuskertomuksessa siitä muistutus. Saman lain 134 §:n mukaan Vsto päättäköön, saako irtaimen omaisuuden tarkastajien tekemä muistutus raueta vai onko sen johdosta ryhdyttävä kunnan oikeuden ja edun valvomiseksi toimenpiteeseen tilin-tekijää vastaan. Irtaimen omaisuuden tarkastajien kertomuksen käsittelyn suhteen on noudatettava kunnallislain 131 §:n säännöstä, jonka mukaan, jos kertomuksessa on tehty muistutuksia tilejä ja hallintoa vastaan, kunnallishallituksen on vaadittava asianomaisten selitykset sekä jätettävä nämä ja oma lausuntonsa kertomuksen mukana Vstolle.

Kaupungin talouden tarkastussäännön mukaan irtaimen omaisuuden tarkastajien tulee tarkoin valvoa kaupungin irtaimen omaisuuden kuntoa ja hoitoa. Tässä tarkoituksessa tulee heidän suorittaa tarpeelliseksi katsomaan laajuudessa paikallistarkastuksia ja niissä kiinnittää erityistä huomiota siihen, että kaikki kaupungille kuuluva irtain omaisuus on irtaimistoluetteloihin merkitty ja että se on tallella sekä että sitä käytetään ja hoidetaan tarkoituksenmukaisesti, että irtaimistoluetteloista tehdyt poistot ovat tarkoituksenmukaisia ja asianomaisten viranomaisten hyväksymiä sekä että poistettu omaisuus on käytetty kaupungin etujen mukaisesti. Lisäksi heidän

II

tulee tarkastaa, että on ryhdytty tarpeellisiin toimenpiteisiin niiden huomautusten johdosta, joihin edellisen vuoden tarkastus on antanut aihetta. Irtaimen omaisuuden tarkastajien on annettava kunkin vuoden päätyttyä viimeistään seuraavan maaliskuun loppuun mennessä kolmin kappalein kaikkien tarkastukseen osallistuneiden tarkastajien allekirjoittama kertomus, josta yksi kappale on osoitettava Vstolle, toinen vuositilintarkastajille ja kolmas tiedoksi kaupunginreviisorille.

Vuodeksi 1966 valitut irtaimen omaisuuden tarkastajat ovat 31. 3. 1967 jättäneet kertomuksensa, liitteet 1 ja 1 a.

Kertomuksen johdosta ovat huoltolautakunta ja keskuspesula antaneet Khn kehotuksesta selityksensä, jotka ovat liitteinä 2 ja 3.

Tarkastajat toteavat, että kaupungin irtaimen omaisuuden luetteloinnissa ja hoidossa havaittu edullinen kehitys on edelleen jatkunut.

Tarkastajat ovat kiinnittäneet huomiota siihen, että Koskelan sairauskodissa on erilaista vaatetavaraa jouduttu poistamaan, koska ne ovat pesun jälkeen tulleet käyttöön soveltumattomiksi. Tarkastajien mielestä olisi tämän vuoksi syytä tutkia tällaisten vaatelaatujen hankinta- ja pesukysymystä.

Huoltolautakunta huomauttaa edellä mainitun johtuneen siitä, ettei ole voitu kiinnittää huomiota yksilölliseen pesumenettelyyn, vaan että pesu on tapahtunut massapesuna. Kaupungin sairaaloiden ja huoltolaitosten vaateasioita käsittelemään on vuonna 1960 asetettu ns. vaatetoimikunta, jonka tutkittavaksi asia tullaan antamaan.

Keskuspesula mainitsee, ettei Koskelan sairaskodin potilasaineksen luonteesta johtuen po. vaatelaatuja ole voitu pestä kemiallisessa pesussa, jolloin ne säilyttäisivät paremmin muotoonsa, vaan ne on jouduttu pesemään vesipesussa.

Khs ilmoittaa, että Khn tarkoituksena on Kvston tästä asiasta tekemän päätöksen täytäntöönpanon yhteydessä kehottaa huoltolautakunnan työtupia yhteistoiminnassa Khn 15. 12. 1960 kaupungin sairaaloiden ja huoltolaitosten vaateasioiden käsittelemistä varten asettaman toimikunnan kanssa tutkimaan ja selvittämään mainittujen vaatelaatujen hankinta ja pesukysymystä.

Edellä olevaan viitaten Khs esittää Kvston päätettäväksi,

ettei kaupungin irtaimen omaisuuden tarkastajien kertomus vuodelta 1966 anna aihetta enempiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 12. 10. 1967.

V a k u d e k s i:
Sulo Hellevaara

seen insinööri Gösta Nyströmin sekä sihteerikseen virastotutkija Friedrich Kaltamon. Samassa kokouksessa tarkastajat valitsivat työjaoston, johon tulivat kuulu-
maan tarkastajien puheenjohtajan lisäksi tarkastajat K.-Å. Berg, Liisa Honkanen,
H. Kaivola ja V. Tattari.

Tarkastaja Axel Ståhlbergin kuoltua 13. 6. 1966 kaupunginvaltuusto päätti
kokouksessaan 28. 9. 1966 valita hänen tilalleen irtaimen omaisuuden tarkastajaksi
tarkastaja Reino Riutan. Tarkastajien puheenjohtajan Aarne Mannisen ollessa
sairauden vuoksi estynyt suorittamasta tarkastustehtäviä, on ne pvm:stä 10. 3. 1967
lähtien suorittanut hänen ensisijainen varamiehensä työnjohtaja Aaro Rousku.
Tarkastajien puheenjohtajan tehtävät on ko. pvm:stä lähtien hoitanut varapuheen-
johtaja Gösta Nyström.

Tarkastustyössä on noudatettu seuraavaa 28. 3. 1966 pidetyn työjaoston
kokouksen vahvistamaa aluejakoa:

Päivärinta, V.: rakennusvirasto.

Berg, K.-Å.: satamalaitos.

Kaivola, H.: liikennelaitos.

Taponen, A.: vesilaitos, kaasulaitos ja sähkölaitos.

Ståhlberg, A., (Riutta, R.): sairaalat.

Karasuo, O.: palolaitos, teurastamo ja elintarvikekeskus.

Utunen, E.: kiinteistövirasto ja kaupunkisuunnitteluvirasto.

Grönholm, M.: maistraatti, ulosottovirasto, rakennustarkastusvirasto, raastuvan-
oikeus, kaupunginviskaalinvirasto ja poliisilaitos.

Honkanen, L.: terveydenhoitovirasto laitoksineen.

Manninen, A., (Rousku, A.): urheilu- ja ulkoiluvirasto, nuorisotoimisto ja ammatti-
oppilaslautakunta.

Halme, E.: huoltovirasto laitoksineen ja keskuspesula.

Alanne, T.: ammattikoulut, kaupunginkirjasto, kaupunginmuseo sekä musiikki-
lautakunnan ja kaupunginorkesterin toimisto.

Nyström, G.: suomen- ja ruotsinkieliset kansakoulut sekä suomen- ja ruotsin-
kielinen työväenopisto.

Rantala, E.: lastentarhat ja niihin liittyvät laitokset sekä kotitalouslautakunta.

Tattari, V.: lastensuojeluvirasto laitoksineen sekä puutavara- ja polttoainetoimisto.

Ritavuori, I.: kaupunginvaltuusto, kaupunginkanslia, kaupunginhallituksen jär-
jestelytoimisto, matkailutoimisto, kaupunginhallituksen asiamiestoimisto,
rahatoimisto, tilastotoimisto, kaupunginarkisto, hankintatoimisto, met-
ronsuunnittelutoimisto, koulutustoimikunta, revisiovirasto, palkkalauta-
kunnan toimisto, leski- ja orpoeläkekassa, holhouslautakunta, oikeus-
aputoimisto, raittiuslautakunnan toimisto, majoituslautakunta, väestön-
suojelutoimisto ja asutuslautakunnan toimisto.

Pakkanen, V.: pääosa tarkastuskohteista, jotka sijaitsevat seuraavissa kaupungin-
osissa:

Munkkiniemi (Munkkivuori, Vanha Munkkiniemi, Kuusisaari, Lehti-
saari, Niemenmäki), Pitäjänmäki (Tali, Pajamäki, Pitäjänmäen teollisuus-
alue, Marttila, Reimarla), Konala, Haaga (Etelä-Haaga, Pohjois-Haaga,
Lassila, Kivihaka) ja Etelä-Kaarela (Malminkartano, Hakuninmaa,
Maununneva, Kannelmäki).

Blom, Y.: pääosa tarkastuskohteista, jotka sijaitsevat seuraavissa kaupunginosissa:

Oulunkylä (Pirkkola, Maunula, Metsälä, Patola, Veräjänmäki), Pakila (Länsi-Pakila, Itä-Pakila) ja Tuomarinkylä (Paloheinä, Haltiala, Niskala, Torpparinmäki, Tuomarinkartano).

Särkkä, L.: pääosa tarkastuskohteista, jotka sijaitsevat seuraavissa kaupunginosissa:

Viikki (Viikinmäki, Latokartano), Malmi (Ylä-Malmi, Ala-Malmi, Malmin lentokenttä, Kivikko, Pihlajamäki), Suurmetsä (Puistola, Heikinlaakso, Tattarisuo, Jakomäki), Pukinmäki, Tapaninkylä (Tapanila, Tapaninvainio) ja Suutarila (Siltamäki, Ala-Tikkurila).

Kujala, H.: pääosa tarkastuskohteista, jotka sijaitsevat seuraavissa kaupunginosissa:

Herttoniemi (Länsi-Herttoniemi, Herttoniemen teollisuusalue, Herttoniemen satama, Roihuvuori), Vartiokylä (Myllypuro, Vartiokylän teollisuusalue, Marjaniemi, Puotila, Vartioharju), Mellunkylä (Kontula, Vesala, Mellunmäki), Tammisalo, Laajasalo (Tahvonlahti, Tullisaari, Hevosalmi, Yliskylä, Jollas), Vartiosaari, Vuosaari, Villinki, Santahamina, Suomenlinna ja Ulkosaaret (Länsisaaret, Itäsaaret).

Tarkastuskertomusta valmistelevala kokous pidettiin 20. 3. 1967, jolloin todettiin kertomusvuoden aikana irtaimen omaisuuden tarkastuksia suoritettuna kaikkiaan 362 kohteessa. Tarkastustoiminnan yhteydessä kiinnitettiin 27. 1. 1966 tehdyn päätöksen mukaisesti erityistä huomiota siihen, onko ja missä määrin työkoneita ja muita työvälineitä jäänyt runsaslumisen talven vuoksi lumen alle.

Kaupungin irtaimen omaisuuden luetteloinnissa ja hoidossa useita vuosia jatkunut edullinen kehitys oli todettavissa myös kertomusvuonna. Tarkastetuissa kohteissa oli irtaimistokirjanpito hoidettu asiallisesti ja huolellisesti. Poistot oli tehty harkiten ja muutenkin oli irtainta omaisuutta hoidettu hyvin. Työkoneita ja -välineitä ei oltu myöskään säilytetty huolimattomasti. Tarkastajien huomautukset supistuivat näin ollen varsin vähiin.

Koskelan sairaskodissa suoritettaessa poistettavien esineiden tarkastusta todettiin niiden joukossa olevan runsaat 100 kpl. naisten villatakkeja, mikä määrä edusti noin yhden vuoden poistoa. Takkien kunto oli muuten hyvä, mutta ne olivat keskuspesulassa täysin menettäneet mallinsa. Paikalla olleet laitoksen keskus- ja liinavaatevarastonhoitajat ilmoittivat villatakkien keskimääräiseksi pesunväliksi noin kuukauden ja ko. takkien käyttöiksi vain parisen kuukautta, koska toisen pesun jälkeen takit yleensä alkavat olla käyttöön soveltumattomia. Villasukkien osalta todettiin, että sukkiensa jousto häviää konepesussa niiden kutistuessa ja vanuessa. Myös suojapukujen housunlahkeet lyhenevät jonkin verran pesussa. Vaatekappaleen raaka-aineesta ja laadusta luonnollisesti riippuu mainittujen esineiden kestävyys, mutta myös käytetyn pesuaineen sekä pesu- ja kuivausmenetelmän vaikutus on melkoinen. On ilmeistä, että ko. vaatteiden hankinta- ja pesukysymystä on syytä tutkia, koska asialla on vaikutusta laitosten jokapäiväiseen toimintaan ja se on nimenomaan myös talouskysymys.

Tarkastajilla oli lisäksi eräitä muita huomautuksia, mutta koska ne olivat

merkitykseltään vähäisiä ja koska ne sitäpaitsi oli saatettu tarkastajien pitämissä pöytäkirjoissa asianomaisen laitoksen ja revisioviraston tietoon, ei niitä ole tässä erikseen mainittu.

Tästä kertomuksesta, jota on tehty kaksi yhtäpitävää kappaletta, annetaan toinen kaupunginvaltuustolle ja toinen kaupunginrevisiorille vuositilintarkastajille esitettäväksi.

Helsingissä maaliskuun 31 päivänä 1967.

Helsingin kaupungin irtaimen omaisuuden tarkastajat

Gösta Nyström

Torsti Alanne

Yrjö Blom

Eino Halme

Heikki Kaivola

Hilkka Kujala

Veli Päivärinta

Ilpo Ritavuori

Lauri Särkkä

Väinö Tattari

Kurt-Åke Berg

Mikael Grönholm

Liisa Honkanen

Olavi Karasuo

Veijo Pakkanen

Erkki Rantala

Reino Riutta

Arvi Taponen

Elsa Utunen

Aaro Rousku

F. Kaltamo
Sihteeri

HUOLTOLAUTAKUNTA

14. 6. 1967

N:o Y-2621

Kaupunginhallitukselle

Asia: Lausunto Helsingin kaupungin irtaimen omaisuuden tarkastajien kertomuksesta vuodelta 1966.

Lähteasiakirjat palauttaen huoltolautakunta lausuntonaan asiassa esittää kunnioittavasti seuraavaa:

Koskelan sairaskotiin hankittiin vuonna 1966 uusia villatakkeja 80 kappaletta ja poistettiin noin 100 kappaletta. Villatakkeja on sairaskodin käytössä noin 800 kappaletta. Näiden takkien keskimääräinen käyttöikä poistojen perusteella laskien on noin 8 vuotta. Tarkastelun kohteena olevassa irtaimen omaisuuden tarkastajien kertomuksessa on huomautettu mm. siitä, että käytöstä poistettujen villatakkien joukossa on takkeja, joiden keskimääräisen käyttöiän on Koskelan sairaskodin taholta ilmoitettu olevan ainoastaan pari kuukautta. Todennäköisyyden mukaan jotkut takeista kestävät näin ollen huomattavasti yli 8 vuotta. Mainittujen takkien joukosta löytyykin jopa 10 vuotta muotonsa säilyttäneitä villatakkeja.

Laitoksen villatakkien normaali pesutapa on kemiallinen pesu. Koskelan sairaskodin potilasaineksen luonteesta johtuen sieltä pesuun tulevista villatakeista on kuitenkin siinä määrin ruoka- ym. tahroja, että 5—10% takeista joudutaan pesemään vesipesussa tahrojen poistamiseksi. Villasukat pestään myös aina vedellä. Tästä syystä sairaskotiin hankittavien villaneuletuotteiden vesipesun kesto olisi syytä tutkia ennen hankintojen suorittamista.

Keskuspesula on saanut kaupunginhallitukselta tehtäväksi esittää lausunnon 15. 8. 1967 mennessä irtaimen omaisuuden tarkastajien kertomuksessa esitetyistä asioista ja on tämän vuoksi ottanut yhteyden huoltolautakunnan työtupiin. Huoltolautakunnan työtuvat on pyytännyt koekappaleita useilta neuletuotteiden valmistajilta pesukoneita varten, jotta löydettäisiin vesipesuun parhaiten soveltuvat villatakki- ja sukkalaadut. Yhteistyössä keskuspesulan kanssa onkin jo ryhdytty asian vaatimiin tutkimuksiin.

Tässä yhteydessä on syytä todeta, että kaupungin sairaaloiden ja huoltolaitosten vaateasioita käsittelevä toimikunta on se elin, jonka tehtävänä on tarkoituksenmukaisten vaatemallien kehittäminen ja sopivien raaka-aineiden ja kangaslaatuojen löytäminen ja kokeileminen sekä lausuntojen ja suositusten antaminen em. laitosten tekstiiliasioissa yleensä. Tämän mukaisesti tullaan myös villatakkien ja -sukkien laatuksymys käsittelemään vaatetoimikunnassa sitten, kun pesukokeiden tulokset ovat selvinneet.

Villavaatteiden pesutulos ei ole ollut tyydyttävä. Tämä ilmeisesti johtuu siitä, että keskuspesula suurena pesulaitoksena ei voi kiinnittää huomiota yksilölliseen pesumenettelyyn, vaan pesu tapahtuu massapesuna. Villatakkien samoin kuin

villasukkienkin pesussa käsipesu olisi pesutuloksen kannalta kaikkein edullisinta, mutta tähän ei keskuspesula voi mennä, eikä Koskelan sairaskodissakaan tähän ole mahdollisuutta.

Villatakkeja on Koskelan sairaskodissa 902 kappaletta (tilanne 25. 5. 1967). Hankittujen ja poistettujen villatakkien lukumäärät ovat vuosina 1963—1966 olleet seuraavat:

Vuosi	Hankittu		Poistettu
	kpl.	mk	kpl.
1963	120	2 661,68	32
1964	190	3 906,11	76
1965	90	1 901,05	62
1966	100	2 194,51	107

Vuosina 1963—1966 on keskimäärin hankittu 125 ja poistettu n. 69 villatakkia vuodessa, joten villatakkeja uusitaan keskimäärin n. 10—15% laitoksessa olevien villatakkien määrästä. Villatakkien keskimääräiseksi kestoiaäksi tulee näin ollen n. 7—8 vuotta.

Sukkia on em. vuosina hankittu seuraavasti:

Vuosi	kpl.
1963	1 188
1964	1 939
1965	1 100
1966	1 100

Hankintakustannukset ovat olleet n. 4 000—5 000 mk vuodessa. Käytöstä poistettujen sukkiin määräästä ei ole tarkkaa tietoa, koska sukat eivät ole enää irtaimistoluettelossa, eikä niitä näin ollen oteta poistoluetteloon, mutta poistettujen sukkiin määrä vastaa melko tarkasti hankittujen sukkiin määrää.

Voidaan siis todeta, että Koskelan sairaskotiin hankitaan n. yksi sukkapari potilaspaikkaa kohden vuodessa.

Todettakoon, että Koskelan sairaskoti on hankkinut villatakkinsa ja sukkansa kaupungin tekstiilituotteiden keskushankintaelimen — työtupien — hyväksymiltä hankkijoilta. Jotta pesutulos ko. vaatteiden osalta paranisi, olisi villavaatteiden hankinta- ja pesukysymystä tarkoin tutkittava. Tämä tehtävä kuuluu lähinnä työtuville ja keskuspesulalle, mutta myös ko. vaatteita käyttäville laitoksille.

Koskelan sairaskodissa on kiinnitetty huomiota vaatteiden pesutuloksissa ilmeneviin vahinkoihin ja harkittu toimenpiteitä niiden eliminoimiseksi. Tässä vaiheessa, kun asia on otettu tutkimuksen kohteeksi niiden elimien taholta, jotka vaatevarat hankkivat, pesevät ja kunnostavat, huoltolautakunta toteaa, että asia tulee perusteellisesti tutkituksi ja tutkimuksen tuloksen aiheuttamista toimenpiteistä päätetään aikanaan.

Huoltolautakunnan puolesta:

Reino Kuusi

Kaarina Heinonen

KESKUSPESULA

14. 8. 1967

N:o 37

Kaupunginhallitukselle

Asia: Helsingin kaupungin irtaimen omaisuuden tarkastajien kertomus vuodelta 1966.

Palauttaen viitekohdassa mainitun lähetteen asiakirjoineen keskuspesula ilmoittaa pyydettyinä lausuntonaan asiasta kunnioittaen seuraavaa:

Koskelan sairaskodin varastokirjanpidon mukaan on laitoksen käytössä kaikkiaan n. 800 tarkastuskertomuksessa tarkoitettua villatakkia. Vuonna 1966 hankittiin uusia takkeja 80 kpl. ja toisaalta poistettiin käytöstä n. 100 kpl. Villatakkien keskimääräinen käyttöikä poistojen määrän perusteella laskien on näin ollen n. 8 vuotta, mitä käyttöikää käsityksemme mukaan voidaan pitää varsin hyvänä. Kun ko. villatakkien joukossa on ollut sellaisia takkeja, joiden käyttöikä Koskelan sairaskodin ilmoituksen mukaan on ollut vain pari kuukautta, on näin ollen selvää, että valtaosan takeista on täytynyt kestää huomattavasti yli 8 vuotta. Tutustuessamme vuonna 1966 poistettuihin ko. villatakkeihin, oli niiden joukossa myös kymmenenkin vuotta muotonsa hyvin säilyttäneitä takkeja. Samalla totesimme, että nämä laatuominaisuuksiensa ansiosta hyvin kestäneet takit olivat eri valmistajan tuotteita kuin ne löyhäsidoksiset ja samalla pesunkestoltaan heikkolaatuiset takit, joiden käyttöiän on tarkastuskertomuksessa ilmoitettu olleen vain pari kuukautta.

Villatakkien normaali pesutapa laitoksessamme on kemiallinen pesu. Kemiallisessa pesussa käytetty vesimäärä on niin vähäinen, että heikkolaatuisetkin villaneuletuotteet säilyttävät näin pestyinä muotonsa melko hyvin. Koskelan sairaskodin potilasaineksen luonteesta johtuen on sieltä pesuun tulevilla villatakeilla kuitenkin siinä määrin ruoka- ym. tahroja, että 5—10% takeista joudutaan pesemään vesipesussa tahrojen poistamiseksi. Villasukkia emme myöskään saa kemiallisessa pesussa riittävän puhtaiksi. Tästä syystä pesemme ne aina vesipesussa.

Villatavaroiden koneellisen vesipesun teknillistä suoritustapaa on keskuspesulassa kuluneina vuosina pyritty eri tavoin kehittämään kokeilemalla mm. eri pesuaineita ja pesuohjelmia. Kuivausmenetelmän parantamiseksi on myöskin etsitty erilaisia menetelmiä. Villasukkien kuivausta varten on esim. pesulassamme suunniteltu ja rakennettu kuivauskaappi verkkohyllyineen, jotta vältettäisiin rumpukuivaajan vanuttava vaikutus.

Suojapukujen pesuun käytetään erittäin likaisten ja rasvaisten työvaatteiden pesuun tarkoitettua erikoispesuainetta. Pesumenetelmänä on keittopesu ja kuivaus rumpukuivaajalla. Tämä on kustannuksiltaan halvin tapa puhdistaa haalarit. Menetelmän on laskettu säästävän uuden suojapuvun hinnan pesukustannuksissa 2—3 vuodessa verrattuna eräisiin muihin menetelmiin, mitkä kutistavat vaatetta jonkin verran vähemmän. Kokonaisuuden kannalta lienee taloudellisinta ja tarkoituksenmukaisinta hankkia riittävän suuria suojapukuja, mitkä lähetetään uudispesuun ennen niiden käyttöönnottoa.

Haluamme tässä yhteydessä todeta, että kaupungin sairaaloiden ja huoltolaitosten vaateasioita käsittelevä toimikunta (Kh n asettama 15. 12. 1960 pöytäkirjan 3361 § kohdalla) on se elin, jonka tehtävänä on tarkoituksenmukaisten vaatemallien kehittäminen, sopivien raaka-aineiden ja kangaslaatuojen löytäminen ja kokeileminen sekä lausuntojen ja suositusten antaminen em. laitoksille niiden tekstiiliasioissa yleensä. Tämän toimikunnan julkaisemasta, ns. vakiovaateluettelosta on kuitenkin puuttunut nimike villatakki. Tämän vuoksi on laatu jäänyt kokonaan tarkemmin määrittelemättä ja samalla myös siihen liittyvät koepesut suorittamatta. Havaitun epäkohdan korjaamiseksi on yllä mainittua vakiovaateluetteloa päätetty täydentää ko. artikkelilla. Kaupungin tekstiilitavarain yhteishankintaelimenä toimivat huoltolautakunnan työtuvat. Sieltä käsin on nyttemmin pyydetty mainittujen villatuotteiden vertailevan laatu tutkimuksen suorittamiseksi näytteitä noin kymmeneltä valmistajalta, jotta löydetäisiin vesipesuun parhaiten soveltuvat laadut ja päästäisiin lajikirjavuudesta ja sen aiheuttamista seurausilmiöistä.

Helsingin kaupungin keskuspesula

Raili Hämäläinen

johtajan sijainen
